

Arrest

nr. 99 770 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 31 oktober 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

H., S. (R.R.: ...)

nationaliteit: Azerbeidzjan

geboren te Baku op (...)1977

H., M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Azerbeidzjan

geboren te Baku op (...)1996

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09/10/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijven voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 28 december 2012 per aangetekend schrijven in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplicht tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft geen enkel contact meer met haar land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoekster kan daar immers niet terug vallen op ouders of familieleden. Alle dichte familieleden verblijven ten andere in België.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr, Jeun, 1992, afl. 117,58; T.V.R.1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)”

3.2 Er is geen nota met opmerkingen noch administratief dossier ingediend.

3.3 Met de bestreden beslissing werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. Verzoekers' beweringen aangaande "het verplichten tot terugkeer" is derhalve louter hypothetisch en niet dienstig. Een afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Bij gebrek aan een aangevochten verwijderingsmaatregel in huidig beroep maken de verzoekers geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond

3.4 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De dienst Vreemdelingenzaken heeft in haar beslissing van 12.10.2012 geoordeeld dat uit het medisch advies van de arts - adviseur van 09.10.12 blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Men stelt vervolgens dat uit het standaard medisch attest niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken van 12.10.12 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Het moge duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

Verzoekster weet geenszins waarom haar aandoening niet aanzien wordt als ziekte zoals voorzien is in § 1 eerste lid van art. 9 ter van de wet van 15.12.1980. Dit wordt op geen enkele manier gemotiveerd en uiteengezet. Er wordt enkel en alleen gesteld dat de aandoening van verzoekster niet beantwoordt aan de wettelijke vereisten zoals voorzien in art. 9 ter van de wet van 15.12.1980.

Bovendien is er een schending van art. 9 ter van de wet van 15.12.1980 gezien de Dienst Vreemdelingenzaken reeds geoordeeld heeft over het medisch attest in de ontvankelijkheidsfase.

Enkel in de gegrondheidsfase kan nagegaan worden of de medische attesten aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging (RvV 10.675. 28 april 2008 - RvV 10.677. 28 april 2008 - RvV 15.271. 28 augustus 2008 - RvV30.943. 1 september 2009)

De medische beoordeling 9ter gebeurt pas in gegrondheidsfase door een geneesheer. Enkel op basis van 'onvoldoende ernstige ziekte' of 'onvoldoende medische duidelijkheid: mag een aanvraag 9ter niet onontvankelijk verklaard worden. (RvV 26.762.30 april 2009 - noot)

Enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of moeilijkheden om een kind te krijgen' geen ziekte is, dit kan niet gesteld worden in de ontvankelijkheidsfase zonder beoordeling van de arts. (RvV 43.528.20 mei 2010)

Als de aanvraag 9ter voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, moet de inhoud van het medisch attest beoordeeld worden in de gegrondheidsfase. Dat blijkt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5/2/2009.

De RvV vernietigde op 5/2/2009 een onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken over een aanvraag voor een medische verblijfsvergunning op basis van artikel 9ter van de Verblijfswet. Volgens de DVZ was de aanvraag 9ter onontvankelijk omdat in het medisch attest van de psychiater stond dat 'de toestand van de betrokkene alleen te verbeteren is door zekerheid aan veilige omstandigheden en pas dan, en alleen dan, door medicatie en therapie'. Het attest stelt dat er geen behandeling voorzien is.

Volgens de RvV schond de DVZ artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 en zijn motiveringsplicht door de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Een aanvraag 9ter is volgens de RvV ontvankelijk van zodra het medisch getuigschrift aan de volgende criteria voldoet:

- het vermelden van de gezondheidsproblematiek (ziekte);*
- het attesteren dat terugkeer naar zijn herkomstland of land van verblijf van het reëel risico betekent voor het leven of fysieke integriteit van de betrokkene of dat het voor hem een reëel risico betekent op onmenselijke of vernederende behandeling (omdat er geen adequate behandeling is);*
- aan de andere wettelijke criteria inzake ontvankelijkheid was ook voldaan.*

Het is pas in de gegrondheidsfase van de procedure 9ter dat de ambtenaar-geneesheer de inhoud van het medisch attest en de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst of verblijf beoordeelt, en hierover een advies geeft aan de dossierbehandelaar. Het komt dus niet toe aan de dossierbehandelaar van de DVZ om hierover in de ontvankelijkheidsfase een uitspraak te doen.

(RvV arrest nr. 22.756 van 5/2/2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de medische beoordeling van een medische regularisatie-aanvraag enkel in de gegrondheidsfase mag gebeuren door de geneesheer.

In arrest nr 26.762 van 30 april 2009 oordeelt RvV dat een medische regularisatie-aanvraag (= artikel 9ter Vw) ontvankelijk verklaard mag worden als het in de juiste situatie wordt ingediend en de gevraagde documenten schriftelijk aangetekend voorgelegd worden:

De identiteitsdocumenten van de aanvrager, het medisch getuigschrift en andere nuttige inlichtingen betreffende de ziekte, alsook het adres van de feitelijke verblijfsplaats.

Wanneer de ziekte niet ernstig is of de medische situatie onduidelijk is, mag de aanvraag 9ter niet onontvankelijk verklaard worden. Als de medische situatie in het medisch attest onduidelijk is, dient er een onderzoek te gebeuren door een (ambtenaar-)geneesheer, al dan niet met een consultatie van de aanvrager."

3.5 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing gaat ook gepaard met een advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers wordt ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekers voeren vervolgens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet

onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Waar zij menen dat de beslissing niet is “afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Genève” mist hun grief juridische grondslag. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

De gemachtigde van de staatssecretaris of de ambtenaar-geneesheer dient de aanvraag om machtiging tot verblijf en/of de aandoening derhalve niet te toetsen aan de criteria van de Conventie van de Genève.

Verzoekers menen dat de motieven in de bestreden beslissing niet steunen op “*werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn*”. Verzoekers laten evenwel na te duiden met welke feiten verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling van de aanvraag. Verzoekers maken in het licht van hun betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Verzoekers betogen dat zij geenszins weten waarom de aandoening niet aanzien wordt als een ziekte zoals bepaald in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Allereerst moet worden benadrukt dat het gegeven dat verzoekers medisch getuigschriften aanbrachten die aan bepaalde formele vereisten voldoen op zich niet tot gevolg heeft dat verweerder verplicht is om op basis van deze getuigschriften steeds een verblijfsmachtiging af te leveren of de ingediende verblijfsaanvraag minstens ontvankelijk dient te verklaren. Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet laat namelijk toe een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de arts-adviseur in zijn medisch advies van 9 oktober 2012 adviseert dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het advies van de arts-adviseur, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, is aan verzoeker ter kennis gebracht onder een gesloten omslag. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk niet te weten waarom hun aandoening niet aanzien wordt als een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. In de mate verzoekers stellen niet akkoord te gaan met de zienswijze van de ambtenaar-geneesheer en betogen dat hun ziekte wel beantwoordt aan het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet maken zij met hun betoog niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekers betogen vervolgens dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt geschonden nu de Dienst Vreemdelingenzaken reeds heeft geoordeeld over het medisch attest in de ontvankelijkheidsfase.

De mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de in deze aanvraag aangehaalde ziekte kennelijk niet voldeed aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet werd door de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoerd. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij menen dat

de “*Dienst Vreemdelingenzaken*” heeft geoordeeld over het medisch attest. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van 9 oktober 2012 van de arts-adviseur die de ziekte zoals opgegeven in het medisch attest heeft beoordeeld in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. In de mate verzoekers stellen dat de arts-adviseur in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag de ziekte zoals voorgelegd in het medisch attest niet mag beoordelen, kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat de gemachtigde van de minister (c.q. staatssecretaris) de aanvraag onontvankelijk kan verklaren “*4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;*”. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoekers laten dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN